

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **Agentura K.V. group s.r.o.**, IČO: 085 48 986
se sídlem Volutová 10, Praha 5
zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Grünerem
se sídlem Bělehradská 4, Karlovy Vary

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 10. 2023 č. j. MPSV-2023/179781-422/1
a ze dne 3. 10. 2023 č. j. MPSV-2023/179782-422/1

takto:

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správními orgány

1. Dvěma samostatnými žalobami se žalobkyně domáhala zrušení shora specifikovaných rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadená rozhodnutí“), jimiž byla k odvoláním žalobkyně změněna rozhodnutí Generálního ředitelství Úřadu práce (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 31. 7. 2023 č. j. UPCR-2023/71060/6 a ze dne 31. 7. 2023 č. j. UPCR-2023/71512/6 (dále jen „prvostupňová rozhodnutí“), a tak, že část výroku znějící „*ve znění rozhodnutí z důvodu, že agentura práce jinak porušila povinnosti vyplývající ze zákona o zaměstnanosti tím, že došlo k porušení ust. § 89 zákona o zaměstnanosti a k umožnění výkonu nelegální práce ve smyslu § 5 písm.) bod 2 zákona o zaměstnanosti*“ žalovaný nahradil textem „*z důvodu, že agentura práce zprostředkovala zaměstnání v rozporu s vydaným povolením ke zprostředkování*“

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

zaměstnání“. Ve zbytku zůstal výrok prvostupňových rozhodnutí nezměněn. Prvostupňovými rozhodnutími byla žalobkyni podle § 63 odst. 2 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) odejmuta dříve udělená povolení ke zprostředkování zaměstnání. Řízením o těchto žalobách byly přiděleny spisové značky 15 Ad 17/2023 a 15 Ad 18/2023. Při ústním jednání před soudem konaném dne 22. 8. 2024 byly tyto žaloby spojeny ke společnému projednání s tím, že společné řízení o nich bude nadále vedeno pod spisovou značkou 15 Ad 17/2023.

2. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 14. 6. 2023 obdržel správní orgán I. stupně příkaz Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj ze dne 22. 5. 2023, č. j. 9906/6.30/23-3 (dále jen „příkaz“), jímž byla žalobkyně (pravomocně) shledána vinnou ze spáchání (mimo jiné) přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, neboť umožnila výkon nelegální práce. Dne 20. 6. 2023 byla žalobkyni správním orgánem I. stupně doručena oznámení o zahájení správních řízení z moci úřední ve věci odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti, jelikož žalobkyně zprostředkovala zaměstnání v rozporu s vydanými povoleními ke zprostředkování zaměstnání. Po provedených správních řízeních správní orgán I. stupně vydal prvostupňová rozhodnutí. Proti nim žalobkyně podala odvolání, o nichž žalovaný rozhodl napadenými rozhodnutími.
3. V odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaný uvedl, že z pravomocného příkazu (na jehož odůvodnění odkázal) vyplývá, že žalobkyně porušila zákon o zaměstnanosti a spáchala přestupek umožněním výkonu nelegální práce. Rozhodnutí o uložení sankce za přestupek a rozhodnutí o opatření spočívajícím v odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání jsou odlišné a samostatné právní instituty, jejichž souběžné užití není v rozporu s právními předpisy (sankce a nápravné prostředky mohou existovat vedle sebe). K tomu žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. V řízeních bylo podstatné, že existoval pravomocný příkaz, přičemž nebylo povinností správního orgánu I. stupně dále zkoumat okolnosti spáchaných přestupků, když toto bylo příkazem postaveno na jisto. Porušení zákona o zaměstnanosti žalobkyní bez dalšího zakládá obligatorní důvod k odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti.
4. Česká republika v reakci na směrnici Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „směrnice“) přijala zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, a námitka žalobkyně poukazující na nemožnost zajistit legální pobyt cizinců, jimž umožnila výkon nelegální práce, z důvodu netranspozice směrnice tak těžko může být úspěšná. Zároveň podle zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů, nebyla dočasná ochrana poskytována en bloc všem občanům Ukrajiny, a nebylo tak možné využít domněnku, že držitel dočasné ochrany se pro účely zákona o zaměstnanosti považuje za cizince s povoleným trvalým pobytem. K výkonu nelegální práce přitom došlo ještě před zahájením vojenské invaze na Ukrajinu dne 24. 2. 2022, a to minimálně u jednoho cizince (a u dvou před datem 4. 3. 2022).
5. Žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí rovněž uvedl, že správní řízení byla zahájena z důvodu zprostředkování zaměstnání v rozporu s vydaným povolením ke

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

zprostředkování zaměstnání, a proto změnil výrok prvostupňových rozhodnutí, aby této skutečnosti odpovídal. Umožnění výkonu nelegální práce lze v rámci § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti podřadit jak pod důvod zprostředkování zaměstnání v rozporu s vydaným povolením ke zprostředkování zaměstnání, tak pod důvod jiného porušení povinnosti vyplývající z tohoto zákona (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 4. 2023, č. j. 77 Ad 2/2021-63).

II. Obsah žalob

6. Žalobkyně v prvním žalobním bodě argumentačně totožných žalob namítla, že jí za tentýž čin byla udělena pokuta i odňato povolení ke zprostředkování zaměstnání. Byla tak souzena či potrestána dvakrát, což představuje porušení zásady *ne bis in idem*. K tomu poukázala na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 28. 10. 1999 ve věci *Escoubet proti Belgii* a ze dne 15. 11. 2016 ve věci *A a B proti Norsku*.
7. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítla nezákonnost změny výroků prvostupňových rozhodnutí. Rozhodnutí o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání neobsahují zákaz výkonu nelegální práce, ten vyplývá ze zákona. Žalobkyně tedy předmětná povolení neporušila.
8. Podle třetího žalobního bodu není přiléhavá žalovaným aplikovaná judikatura, jelikož žalobkyně umožnila výkon práce nikoli v rozporu s účelem a relevantními hledisky ochrany zaměstnanosti podle § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti. K přestupku žalobkyně mělo dojít v době zahájení válečného konfliktu na Ukrajině, tedy za okolností, s nimiž zákon o zaměstnanosti nepočítal. U zaměstnanců žalobkyně nebylo v této souvislosti možné zajistit legální výkon práce v důsledku (včasně) nepřijetí české právní úpravy v návaznosti mimo jiné na směrnici, jejíž ustanovení měly správní orgány společně s lidskoprávními mezinárodními smlouvami aplikovat. Minimálně od 4. 3. 2022, kdy došlo k aktivaci dočasné ochrany, nebylo podmínkou pro práci osob pocházejících z území zasáženého válečným konfliktem povolení k zaměstnání a před tímto datem nelze s ohledem na válečný konflikt aplikovat § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti pro jeho nepřiměřenou tvrdost.

III. Vyjádření žalovaného k žalobám

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobám navrhl jejich zamítnutí. Nad rámec odůvodnění napadených rozhodnutí k prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že žalobkyně odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž i s přihlédnutím i k judikatuře ESLP vyplývá, že odejmutím povolení ke zprostředkování zaměstnání nedochází k porušení zásady *ne bis in idem*. K tomu citoval z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 4. 2020, č. j. 15 Ad 8/2018-54.
10. Ke druhému žalobnímu bodu žalovaný konstatoval, že povolení ke zprostředkování zaměstnání nepředpokládá, že bude zprostředkována nelegální práce. Námitka nemůže ve světle judikatury správních soudů a důvodové zprávy k zákonu č. 347/2010 Sb., novelizujícímu zákon o zaměstnanosti obstát.
11. Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný podotkl, že žalobkyně umožnění výkonu nelegální práce relativizovala. Žalobkyně není běžným zaměstnavatelem, ale agenturou práce, a lze na ni tak ohledně nelegálního zaměstnávání klást vyšší nároky. Informace o zaměstnávání po zahájení válečného konfliktu na Ukrajině se nacházely na internetových stránkách žalovaného a byly pravidelně aktualizovány, přičemž bylo jednoznačně deklarováno, že oprávnění k výkonu závislé práce je vyžadováno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

IV. Ústní jednání před soudem

12. Při ústním jednání před soudem konaném dne 22. 8. 2024 setrvali účastníci řízení na svých procesních stanoviscích.
13. Po poučení ze strany soudu, že důkaz správním spisem se v řízení před správními soudy neprovádí, neboť soud je při přezkumu zákonnosti napadených rozhodnutí povinen z obsahu správního spisu vycházet, vzal právní zástupce žalobkyně v žalobách obsažené důkazní návrhy zpět. Žalovaný žádné důkazní návrhy neměl. Soud tudíž při jednání žádné dokazování neprováděl.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

14. Soud přezkoumal napadená rozhodnutí včetně řízení, které jejich vydání předcházelo. Při posouzení věci vycházel z následující právní úpravy.
15. Podle § 5 písm. e) bodu 2. zákona o zaměstnanosti se pro účely tohoto zákona rozumí nelegální prací práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.
16. Podle § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti generální ředitelství Úřadu práce rozhodnutím povolení ke zprostředkování zaměstnání odejme, jestliže právnická osoba nebo fyzická osoba zprostředkovává zaměstnání v rozporu s vydaným povolením ke zprostředkování zaměstnání nebo s dobrými mravy, nebo jinak poruší povinnosti vyplývající z tohoto zákona.
17. Podle § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak.
18. Podle § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.
19. K prvnímu žalobnímu bodu soud uvádí, že k otázce přípustnosti odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání vedle již uloženého trestu za spáchaný přestupek s ohledem na zásadu *ne bis in idem* ve smyslu čl. 4 odst. 1 protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod se již ve svých rozhodnutích opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 30. 6. 2016, č. j. 10 Ads 38/2016-41 vyslovil, že „rozhodnutí o uložení sankce za správní delikt a rozhodnutí o výše uvedených opatřeních jsou proto zcela odlišné a samostatné právní instituty. Jejich souběžné užití proto není ani porušením zásady *ne bis in idem* (srov. bod 89. tamtéž). Sám zákon o zaměstnanosti rozlišuje tato opatření, na straně jedné, a správní delikty, na straně druhé. Správní delikty upravuje až v §§ 139 – 141. Naopak odejmutí povolení je obsaženo v rámci norem upravujících zánik povolení ke zprostředkování zaměstnání (§ 63); povolení zaniká jednak automaticky (smrtí fyzické osoby nebo zánikem právnické osoby, výmazem podniku zahraniční osoby nebo organizační složky podniku zahraniční osoby z obchodního rejstříku, uplynutím doby, na kterou bylo vydáno) nebo rozhodnutím generálního ředitelství Úřadu práce o odejmutí povolení z důvodů vyjmenovaných v § 63 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Nejvyšší správní soud samozřejmě neříká, že odejmutí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

státního povolení k určité činnosti či odejmutí licence nikdy nemůže představovat trestání ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Příkladem budiž nedávné usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 9. 2015, čj. 6 As 114/2014-55, č. 3339/2016 Sb. NSS, podle něhož záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy, neboť záznam bodů může vést až k odebrání řidičského oprávnění. Je přitom nepochybné, že právo řídit motorové vozidlo je velmi účelné v každodenním životě, stává se v podstatě právem, s nímž je spojen život běžného člověka v soudobé společnosti (srov. body 28. násl. usnesení rozšířeného senátu, resp. rozsudek ESLP ze dne 23. 9. 1998, *Malige proti Francii*, stížnost č. 27812/95). Klíčové z hlediska posuzování odejmutí povolení jako trestu v této kauze je proto fakt, že stěžovatelce je odejmuto povolení k činnosti, kterou jinak zásadně vykonává jen stát, kterou však stát umožnil provozovat za účelem zisku i několika stovkám soukromých agentur práce. Právě omezenost pořádkových či sankčních opatření jen na určitý úzký okruh osob je v judikatuře ESLP významným signálem, že o trest ani trestní obvinění nejde (srov. k tomu Kmec, J. in: *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání, Praha, C. H. Beck 2012, s. 578 násl.*).“ Právě citované úvahy Nejvyšší správní soud dále rozvinul v rozsudku ze dne 22. 8. 2018, č. j. 8 Ads 207/2017-58, z něž vyplývá, že odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání je specifickým nápravným prostředkem, a to na rozdíl od sankce v podobě uložení pokuty za spáchání přestupku: „sankce a nápravné prostředky mohou existovat vedle sebe; sankce je projevem výkonu sankční pravomoci správního orgánu a nápravný prostředek projevem výkonu pravomoci ukládat nápravné prostředky.“ Závěry citovaných rozsudků aprobovaných i v pozdější judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 5. 12. 2023, č. j. 2 Ads 105/2023-34, vztahující se přímo k odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti z důvodu umožnění výkonu nelegální práce) jednoznačně potvrzují, že v případě odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 63 odst. 2 zákona o zaměstnanosti se nejedná o trest ani o trestní obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a v tomto postupu tak v souvislosti s uložení pokuty za spáchání příslušného přestupku nelze spatřovat porušení zákazu dvojího trestání (na řízení o odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání se nepoužijí ani jiné zásady ovládající přestupkové či další sankční řízení). S těmito závěry Nejvyššího správního soudu se soud plně ztotožňuje a nemá žádný důvod k tomu, aby se od nich při rozhodování v nyní projednávané věci jakkoliv odchýlil.

20. Na uvedeném nic nemění ani žalobkyní zmiňované rozsudky ESLP ze dne 28. 10. 1999 ve věci *Escoubet proti Belgii* a ze dne 15. 11. 2016 ve věci *A a B proti Norsku*. Soud totiž nepovažuje výše nastíněné závěry Nejvyššího správního soudu za nesouladné s judikaturou ESLP. K prve jmenovanému rozhodnutí ESLP a s ním související argumentaci žalobkyně soud dodává, že jak již bylo uvedeno, odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání představuje specifické nápravné opatření, jehož cílem je, aby zprostředkování zaměstnání vedle státu nezajišťovaly agentury, které umožňují vykonávat nelegální práci (s řadou negativních dopadů). Toto opatření tedy primárně plní funkci preventivní, resp. sleduje dosažení/obnovení žádoucího stavu v oblasti zprostředkování práce, neztělesňuje však funkci represivní, která je vlastní sankčním opatřením. Nelze ani úspěšně tvrdit, že nezbytnou podmínkou vydání rozhodnutí o odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání je předchozí „formální obvinění a konstatování viny“ (tj. v podstatě rozhodnutí o vině za spáchání přestupku). Toto tvrzení žalobkyně nemá oporu v právních předpisech, naopak z § 63 odst. 2 zákona o zaměstnanosti plyne, že k odejmutí povolení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

ke zprostředkování zaměstnání dojde (bez prostoru pro správní uvážení) v případě naplnění některé z hypotéz obsažených v jednotlivých písmenech daného ustanovení. Předchozí vedení nebo ukončení přestupkového či jiného sankčního řízení však takovým předpokladem není, rozhodnutí o odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání lze vydat nezávisle na něm. To se nevylučuje s tím, aby správní orgány v případě, že existuje pravomocné rozhodnutí (v nynější věci příkaz) zabývající se otázkou umožnění výkonu nelegální práce, z tohoto s ohledem na § 57 odst. 3 správního řádu vycházely. K otázce újmy způsobené žalobkyni odejmutím povolení ke zprostředkování zaměstnání soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2021, č. j. 5 Ads 175/2020-33, v němž se v návaznosti na závěry výše citovaného rozsudku č. j. 10 Ads 38/2016-41 uvádí, že „*ne každé opatření s negativním dopadem, které se použije v důsledku jednání, které rovněž vykazuje znaky trestného činu či přestupku, musí být nutně trestem. Například správní vyhoštění, byť může beze sporu mít dalekosáhlé dopady do sféry cizince, je preventivním, nikoliv represivním opatřením, a jeho uložení tak nezakládá překážku ne bis in idem*“. Ke druhému žalobkyní zmíněnému rozsudku ESLP soud konstatuje, že v něm v podstatě byly řešeny podmínky, za jakých mohou být dvě trestní opatření (uložení daňového penále a pozdější odsouzení za daňový trestný čin) uložena vedle sebe, aniž by se jednalo o porušení zásady *ne bis in idem*. V případě žalobkyně nicméně nebyla ukládána dvě trestní opatření ve smyslu Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jelikož odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání takovým trestním opatřením není (jak bylo soudem vyloženo výše). Závěry rozsudku ESLP ve věci *A a B proti Norsku* tedy nejsou pro posouzení nyní projednávaného případu žalobkyně přílehlavé ani rozhodné, a výše citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu s ním rovněž není v rozporu. Pokud se žalovaný k tomuto žalobkyní zmíněnému rozsudku ESLP výslovně nevyjádřil, nezakládá to vadu způsobující nezákonnost napadených rozhodnutí, jelikož žalovaný v jejich odůvodnění (na str. 4 až 6) v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu logicky a uceleně vysvětlil, proč je podle jeho názoru možné odejmout povolení ke zprostředkování zaměstnání vedle pokuty uložené za spáchání přestupku. Toto vysvětlení soud považuje za dostatečné a plně se s ním ztotožňuje.

21. Ohledně druhého žalobního bodu soud považuje za podstatné, že v oznámeních o zahájení řízení o odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání bylo jednoznačně uvedeno, že k zahájení řízení došlo s ohledem na § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti, přičemž konkrétním důvodem bylo blíže specifikované umožnění výkonu nelegální práce ze strany žalobkyně. V reakci na to také žalobkyně vedla svoji obranu v rámci správních řízení. Pokud tedy žalovaný změnil výroky prvostupňových rozhodnutí (viz bod 1. odůvodnění tohoto rozsudku) tak, aby přesně odpovídaly vymezení protiprávního jednání žalobkyně v oznámeních o zahájení řízení (tj. z důvodu zprostředkování zaměstnání v rozporu s povolením ke zprostředkování zaměstnání), nespátřuje v tom soud vadu, která by měla vliv na zákonnost napadených rozhodnutí a která by zasáhla do veřejných subjektivních práv žalobkyně (ta takový zásah ani konkrétně netvrdila). Kromě toho je sice pravdou, že zákaz umožnění výkonu nelegální práce primárně vyplývá ze zákona o zaměstnanosti (§ 89), nicméně i rozhodnutí o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání byla z povahy věci postavena na základním předpokladu, že žalobkyně neumožní výkon nelegální práce. Opačný postup žalobkyně v podstatě znamenal popření smyslu těchto rozhodnutí o udělení povolení. Soud tedy souhlasí se žalovaným, resp. se závěrem žalovaným zmíněného rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 4. 2023, č. j. 77 Ad 2/2021-63 (srov. bod 39), že v případě umožnění výkonu nelegální práce lze připustit odejmutí povolení podle § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti jak z důvodu porušení povinnosti vyplývající z tohoto

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

zákonu, tak z důvodu zprostředkování zaměstnání v rozporu s vydaným povolením ke zprostředkování zaměstnání. Nadto lze rovněž podotknout, že v rozhodnutích o povolení ke zprostředkování zaměstnání vydaných žalobkyni se v jejich první podmínce uvádí, že zprostředkování zaměstnání lze vykonávat pouze v souladu se zákonem o zaměstnanosti. Tím je v podstatě zákaz umožnění výkonu nelegální práce v těchto rozhodnutích obsažen.

22. Ke třetímu žalobnímu bodu soud konstatuje, že zákon o zaměstnanosti v § 63 odst. 2 písm. c) jednoznačně stanoví, za jakých okolností dojde k odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání, přičemž umožnění výkonu nelegální práce (které je s ohledem na § 5 písm. e) ve spojení s § 89 zákona o zaměstnanosti jednoznačně a bez ohledu na motivaci zapovězeno) bezesporu takovou okolnost představuje. Skutečnost, že ode dne 24. 2. 2022 na území Ukrajiny probíhá válečný konflikt, ještě sama o sobě neznamenala, že žalobkyně byla oprávněna dotčeným osobám bez dalšího (zejm. bez jim udělené dočasné ochrany) a bez ohledu na soulad s ustanoveními zákona o zaměstnanosti umožnit výkon (nelegální) práce. Akceptace opačného závěru by postrádala jakoukoliv oporu v právním řádu České republiky a nelze na ni přistoupit ani s ohledem na žalobkyní zmiňovanou směrnici (před ani po zahájení válečného konfliktu), zákon č. 65/2022 Sb., či zákon č. 66/2022 Sb. (žalobkyně přitom v tomto kontextu ani neuvedla žádná konkrétní ustanovení). Na uvedeném nic nemění ani tvrzení žalobkyně, že zmíněným dvěma cizincům byla dne 4. 3. 2022 udělena víza za účelem strpění, a to jednak proto, že ani to neznamenalo volný přístup cizince na trh práce (stále se uplatnil § 97 písm. d) zákona o zaměstnanosti), a jednak z důvodu, že v případě jedné cizinky žalobkyně umožnila výkon práce ještě před udělením tohoto víza (od 1. 3. do 3. 3. 2022). Neobstojí tvrzení žalobkyně, že pokud by daným osobám ukrajinské státní příslušnosti práci nezprostředkovala, znamenalo by to v souvislosti s válečným konfliktem na Ukrajině zásah do jejich základních lidských práv. I kdyby k jejich zaměstnání prostřednictvím žalobkyně nedošlo, nemělo by to v žádném případě za následek nutnost jejich návratu na území Ukrajiny. V daném kontextu tak nelze úspěšně uvažovat o vyloučení aplikace § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti pro nepřiměřenou tvrdost ani o rozpornosti aplikace příslušných ustanovení zákona o zaměstnanosti s mezinárodními lidskoprávními smlouvami (žalobkyně nadto ani konkrétně neuvedla jakými). Kromě toho soud souhlasí se žalovaným, že v případě jednoho dalšího cizince žalobkyně umožnila výkon nelegální práce ještě přede dnem 24. 2. 2022 (od 3. 1. 2022 do 20. 9. 2022), což žalobkyně nijak nerozporovala a ani se k tomu v žalobách blíže nevyjadřovala. Již tato skutečnost přitom opravňovala správní orgán I. stupně k odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání. K právě uvedenému soud v podrobnostech odkazuje na str. 6 a 7 napadených rozhodnutí a cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2021, č. j. 5 Ads 175/2020-33: *„zprostředkování zaměstnání je primárně úkolem státu a jeho orgánů; nejedná se o oprávnění spojované s každodenním životem běžného člověka. U úzké skupiny subjektů poskytujících specifickou službu lze zajisté požadovat vyšší schopnost dodržovat v dané oblasti zákonem stanovená pravidla, byť třeba administrativního rázu, než v běžné populaci, a je tím pádem nasnadě, že i následky nedodržování povinností mohou být závažnější, ať už mají sankční, či preventivní povahu. Jinými slovy, o nepřiměřené tvrdosti by bylo možno hovořit, pokud by měla být zakázána každodenní činnost běžného člověka pro opomenutí administrativní povinnosti; naopak nelze o nepřiměřené tvrdosti hovořit, pokud takový následek stíhá agenturu práce jakožto subjekt doplňující složitou a poměrně sofistikovanou funkci státu na poli zaměstnanosti.“* Poukázat lze rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2023, č. j. 2 Ads 105/2023-34, v němž bylo konstatováno, že: *„prostřednictvím výkonu nelegální práce mohou být obcházena ustanovení chránící zaměstnance, stejně tak i povinnost*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

platit zákonem stanovené odvody. Logicky je tak v zájmu státu výkon nelegální práce potlačovat. Tento cíl se jistě může legitimně promítnout i do regulace fungování agentur práce (k tomu srov. např. čl. 4 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/104/ES o agenturním zaměstnávání) (...) Je zcela nepochybné, že podstatou činnosti agentur práce je zprostředkování zaměstnání plně v souladu s právními předpisy. Výkon nelegální práce je v tomto ohledu jedním z nejzávažnějších pochybení.“ Po žalobkyni tedy bylo možné rozumně požadovat dodržování zákazu umožnění nelegální práce i v době probíhajícího válečného konfliktu na Ukrajině, nemluvě o tom, že minimálně v případě jednoho cizince výkon nelegální práce umožnila ještě před jeho vypuknutím. V tomto kontextu nebylo odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání žalobkyni nepřiměřené či rozporné s právními předpisy.

23. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné, a proto je prvním výrokem rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. Protože žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti v řízení nevznikly, soud druhým výrokem rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. srpna 2024

Mgr. Martin Kríž v. r.
předseda senátu